

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Z.K.
przeciwko R.K., M.M. i M.R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na jej oczywistą zasadność.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazali, że zastosowanie powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa, których naruszenie miałoby skutkować oczywistą zasadnością skargi, było – w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Po pierwsze, wbrew twierdzeniom skarżących zastosowanie art. 477 k.c. w sprawie było prawidłowe. Kwestia, czy umowa przechowania jest umową wzajemną, jest podejmowana w orzecznictwie i literaturze, jednak dotyczy to wypadku, w którym chodzi o przechowanie odpłatne (za wynagrodzeniem, por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 349/13, OSNC-ZD2014, nr B, poz. 28). W sprawie ustalono, że strony nie przewidziały wynagrodzenia za przechowanie towaru.

Po drugie pozostałe zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego oparte są na podważaniu przez skarżących ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez Sady pierwszej i drugiej instancji, co w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po trzecie, bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., ponieważ wbrew twierdzeniom skarżących Sąd drugiej instancji odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia art. 477 § 2 w związku z art. 6 k.c. oraz art. 217 § 3 k.p.c., gdyż rozważał zarówno kwestię, czy powód poniósł szkodę i czy wykazał, że wskutek opóźnienia świadczenie utraciło dla niego całkowicie lub w przeważającym stopniu znaczenie (s. 9, ostatni akapit uzasadnienia zaskarżonego wyroku), jak i kwestię oddalenia wniosków dotyczących dowodu z oględzin magazynu i dowodu uzupełniającego z przesłuchania stron (s. 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as]

aj